

25 років тому було відкрито нову, космічну еру людства. Матеріали, присвячені цій події, вміщено на 2-й стор.

ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ — ДОСЯГНЕННЯ СТАЛОГО ЗРОСТАННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА, НАДІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КРАЇНИ ПРОДУКТАМИ ХАРЧУВАННЯ ТА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЮ СИРОВИНОЮ, ОБ'ЄДНАННЯ ЗУСИЛЬ УСІХ ГАЛУЗЕЙ КОМПЛЕКСУ ДЛЯ ОДЕРЖАННЯ ВИСОКИХ КІНЦЕВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ ВІДПОВІДНО ДО ПРОДОВОЛЬНОЇ ПРОГРАМИ СРСР.

(Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на період до 2000 року).

Про хід весняно-польових робіт читайте на 1-й стор.

Народи не можуть забути злодіянь, котрі вчинено фашистами. Людство має зробити висновок з цього минулого і докласти всіх зусиль, щоб не допустити повторення фашизму і війни.

Фотохроніка ТАРС.

Матеріал, присвячений 41-й річниці з дня звільнення в'язнів фашистських таборів, читайте на 2-й стор.

Ніка ТУРБИНА, десятирічна поетеса з Ялти.

Фото Н. ДУДЧЕНКО.

Добірку віршів, присвячену обласному дню поезії, читайте на 3-й стор.

МОНТОЛЬНИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 12 квітня 1986 року

№ 44 (3707).

Ціна 2 коп.

Ритми поля весняного

Господарства нашого району повністю закінчили сівбу ранніх зернових культур. Цього року у весняно-польових роботах беруть участь 79 молодих механізаторів, 25 комсомольсько-молодіжних екіпажів.

У райкомі комсомолу створено штаб весняно-польової кампанії, де щодня підбиваються підсумки трудової суперництва, а протягом кожних трьох днів визначається переможець соціалістичного змагання. Спочатку лідерство захопив Леонід Трушенко з колгоспу «Шлях Леніна», який на

підсвіті багаторічних траєкторій виконував норми при відмінній якості робіт. Потім відзначилися Олександр Сирота з колгоспу «Дружба» та Володимир Рижко (колгосп «Зоря»).

А ось найсвіжіші дані. Віктор Ткаченко (колгосп імені XX з'їзду КПРС) протягом дня добився перевиконання норм на внесених гербіцидів у 2,7 рази! Удвічі на підготовці ґрунту під цукрові буряки перевиконав норми Василь Гринчак з колгоспу «Дружба». Якості роботи — висока.

Успіху молодих хліборобів на весняному полі

сприяє ідеологічне забезпечення робіт. Комсомольських активістів першинних можна часто зустріти в полі. Деякі комсомольські екіпажі, як наприклад, Володимир Потіцький з колгоспу «Дружба», самі сідають за кермо тракторів.

О. ПІТЕНКО, завідувач відділом комсомольських організацій райкому комсомолу. Онурівський район.

УРОЖАЙ-86

ХТО ТАМ ВІДСТАЄ? ПІДТЯГНІСЯ!

Кипить робота на бурякових ланах господарств району. Характерною ознакою соціалістичного змагання механізаторів за збільшення виробництва цукрової сировини у стартовому році п'ятирічки є наполеглива боротьба за високі темпи, відмінну якість робіт, за безумовне дотримання індустріальної технології на вирощуванні цукрових буряків. Адже від цього залежить і урожайність, і вміст цукру в солодких коренях, і прибутки господарств.

Сівба цінної технічної культури в районі вже проводиться на четвертій тисячній гектарів. Попереду — буряководи колгоспу комуністичної праці імені Леніна, очолюваного Героєм Соціалістичної Праці, депутатом Верховної Ради Української РСР Василем Мусійовичем Турто-

вим. Торік тут виростили по 413 центнерів цукрової сировини з гектара.

Слова підтверджуються практичними діями. Першим серед господарств району завершив сівбу цукрових буряків на всій 650-гектарній площі колгосп імені Леніна. Насіння покладено в пухкий вологий ґрунт, внесено у рядки по 100 кілограмів амоніаку або 150 — нітрофосу. На сівбі відзначилися екіпажі комуністів В. І. Чинчоя, комсомольців Олександра Гавриша, доцентів механізаторів О. М. Отварухіна та В. О. Єтка.

Цикл посівних робіт на буряковому полі завершував Володимир Тимофійович Малаєнко, який прикотковував посівні наливними котками, виконуючи до двох норм за світловий день.

Доброго слова заслуговують і молоді трактористи — комсомольці Микола Велько та Микола Лафа, які вносили в ґрунт гербіциди і одночасно заробляли їх. Не було жодної затримки з розчином, який виготовляли Л. Ф. Руденко та О. М. Мурзалов. Вчасно забезпечували їх водою для розчину механізатор С. Г. Лашко.

Високої продуктивності праці досягнуто завдяки ефективному використанню робочого часу протягом усього світлового дня. По 160 гектарів бурякового по-

ля засівали в середньому трудівники, завершивши цю складну відповідальну роботу за 4 робочі дні.

Другим серед господарств району завершив сівбу цукрових буряків колгосп «Соня», третім — «Україна».

Подолав своє відставання щодо підготовки ґрунту і якості сівби цукрових буряків колгосп «Шлях до комунізму». Площі, відведені під цю культуру, заправлені достатньою кількістю поживи, добре вироблені, засіваються у відповідності з вимогами індустріальної технології вирощування цукрової сировини. Це дає підстави сподіватися, що своє соціалістичне зобов'язання — одержати не менше, як по 300 центнерів цукрових буряків у середньому з гектара — господарство виконає.

На жаль, не обійшлося без недоліків. У колгоспі «Заповіт Леніна» значна частина площі засіяна без внесення фосфорних добрив. Спеціалісти агрономічної служби колгоспу, очолюваної головним агрономом С. П. Оврасом, заспокоїли себе тим, що внесли по 100 кілограмів аміачної селітри. Але це не вихід. Важливо виростити не лише багато маси, а й одержати буряки високої цукристості.

Немає цих добрих у нас, — пояснив С. П. Оврас. — Як же так сталося, що тут вчасно не подбали про добрива?

У цьому господарстві недостатня увага приділяється потребам механізаторів у полі. Ім з великими переборами доставляється паливо, вода, часом і рук нічим помити. Харчування організоване лише раз на добу.

В. ВАСИЛЬЄВА, Знам'янський район.

Сьогодні пияцтво оголошено справжнім бій. Та чи всіюди? Завітаймо до Новоархангельська. Зайдімо погостити в «Ятрань» і побачите: ресторани тут ще не перетворилися з питейного закладу у місце відпочинку. Працівники закладу громадського харчування так і не прищипили своїх шовчарів відвідувачів поводити себе чепно, культурно, стримано. Більше того, вони самі грубо порушують встановлені

рів порожні пляшки з-під горілки й «чорнила», саме через них дурманиться мозок й отруюється свідомість «транзитних», чужих відвідувачів селища...

В країні за майже річний строк чимало зроблено для подолання соціального зла. Заходи вживаються різноманітні. Одні з таких: якомога далі відлучити спеціалізовані магазини від культурних закладів, навчальних, дитячих... В Новоархангельську один

Перший секретар райкому комсомолу Анатолій Шаров розповідає про регулярне щомісячне засідання в будинку культури «Україна», кіноклубу «Підліток», про проведення все-союзної акції «Турбота», про діяльність оперативного комсомольського загону дружинників. Розповідає неспівнено, наче відчуває, що не тільки про ці «плапові», заходи хоча почути від нього.

СКЛАДНІ

ВСЕСОЮЗНИЙ РЕЙД «ЗА ЕФЕКТИВНУ ПРАЦЮ І ЗДОРОВИЙ ПОБУТ»

ЗАПИТАННЯ

норми відпуску спиртних напоїв відвідувачам. Народні контролери району на своєму черговому засіданні в березні констатували такі факти.

Як ведеться боротьба з пияцтвом в районі?

Складним є це запитання для новоархангельців. У перні місяці п'ятирічного року реалізація спиртних напоїв у районі зросла, а виробництво безалкогольних напоїв за цей час зросло. Тому побачити ввечері юрбу добре підлітків молодиків на вулицях районного центру — не диво. Проходять мимо дружинників, зупиняються, побалакають (що то за балаки — відомо!) і просять далі. Ніхто й зауваження не зробить порушникам громадського порядку...

В Новоархангельську пляжкам потакають. «Чому?» — запитую мешканців селища. «А кому хочеться лаятися — тут же один одного всі знають, селіще невеличке...»

Тільки тому, що свої? Ні! Загляньте переднічній пори в готель: коридорами блукають захмелілі чоловіки, молоді хлопці, не дають спати... А готель — це таке саме громадське місце, як будинок культури чи кузятма. То чому ж пиячки у готелі ми сприймаємо як належне? І відомо про пияцтво адміністрації готелю, проте жодна чергова не зробить зауваження. Рідко й міліціонери навідуються ввечері в готель. А саме з їхньої мовчазної згоди та потакають ранками прибиральниці виносять з номерів

спеціалізований магазини по продажу спиртних напоїв, випуск якого подає від центру. Але — поряд із дитсадком...

— Це з точки зору психології непоганий задум, — каже голова районного добровільного товариства боротьби за тверезість К. Блажко. — Ввечері жінки приходять забирати дітей із садка, то який чоловік захоче свій життєвий потрапити на очі п'яним чи бодай з пляшкою?

А те, що магазин працює не тільки ввечері, і відомо, яке враження справляють підлітків чоловіки на дітей серед білого дня? Сумніви, прямо скажемо, психологізм. Та якщо в даному випадку він сумнівний, то в тому, що спецмагазини у с. Торговиці через дорогу від філіалу Гайворонського СПТУ № 35 щодня, погодили продовжує виконувати свою негативну функцію — сумніви не викликає. А з якої точки зору продається спиртне на території сільськогосподарської ферми села Кринички?

Прикладів явного недотримання Закону боротьби проти пияцтва, фактичних порушень правил торгівлі спиртними можна було б продовжити. Та достатньо. Хочеться почути прикладів інших, протилежних — що ж протиставляється цьому соціальному злу, як з ним борються, як впроваджуються нові антиалкогольні заходи в районі?

— Як реагують комсомольці на тих, хто випиває? Негативно, звісно. Ось у лютому в усіх первинних організаціях пройшли рекомендовані збори з порядком денним «Антигромадським проявам — комсомольський бій!».

А не рекомендовані збори можете пригадати? Коли комсомольці б висловили своє негативне ставлення до товариша, схилили до спиртного?

А. Шаров мовчить. Не проводилися такі збори і з ініціативи самих комсомольців. Просто комітет комсомолу не дають подібним фактам принципової оцінки.

А як впроваджують нові антиалкогольні заходи в селах?

Думаємо планувати показове комсомольське безалкогольне весілля. З обкому комсомолу недавно одержали сценарій.

Але все це поки що лише задуми.

Так, боротьба з пияцтвом — справа нелегка і не на один день. В Новоархангельському районі комсомолу це розуміють і... зовікають. Аби хтось підказав, аби допоміг, аби змусив. У великому й малому (вже ліній четвертий місяць року а на вітрині «Комсомольського прожектора» ще й досі — перший, сінцевий випуск)

В. БОНДАР, спецкор «Молодого комунара».

12 КВІТНЯ — ДЕНЬ КОСМОНАВТИКИ

25 років тому — 12 квітня 1961 року — в Радянському Союзі стартував перший космічний корабель «Восток», пілотований громадянином СРСР Ю. О. Гагаріном.

На знімку: Ю. О. ГАГАРИН після першого космічного польоту.

Фото О. КУЗЬМІНА. Фотохроніка ТАРС.

Олександрійці гордяться і шанують свого славного земляка — Героя Радянського Союзу, льотчика-космонавта СРСР Л. І. Попова.

На знімку: у місцевому краєзнавчому музеї є багато експонатів, пов'язаних із біографією славного земляка.

Фото В. ГРИБА.

НАКАЗУЄ

Була весна 1945 року.

Фашистський «третій рейх»

доживав останні тижні.

Тоді й надійшов із під-

земної канцелярії біснуса-

того Гітлера наказ про

знищення в'язнів концен-

траційних таборів. Есесла-

ські кати взяли за свою

жахливу роботу... Горн

трупів ні в чому не винних

людей лишили вони після

себе в Заксенгаузені, Ос-

венцімі та інших таборах

смерті. Така ж доля чека-

ла і в'язнів Бухенвальда.

Та 11 квітня 1945 року во-

ни повстали...

ВІЙНА для мене почала-ся жахливою досвідку 22 червня 1941 року в районі Брестської фортеці. З боями, втрачаючи товаришів, ми відходили під натиском ворогів на схід. Потрапили в оточення. Коли мене поранило в друге, я опинився в полоні. Голодних, роздягнутих, зранених нас, полонених, фашисти погнали на захід. Табір в Саксонії. Виснажлива робота. Побой, приниження... На руді у мене есесівці викарбували номер «113946» — він мав

Трибуна для вас

ПАМ'ЯТЬ

замінити мені ім'я. Після цього — перехід до Бухенвальда, що за 9 кілометрів од Веймара. Та 17 товаришів — в'язнів не змогли здолати цієї дороги — їх, ослаблених, застрелили конвоїри. Тим, хто лишився живим, судилися шлях болю, штурм і боротьби. Тут, в краю Гете й Шіллера, який фашистський негідник перетворили у справжнє пекло, ми повинні були постоїти або загинути.

Нас, радянських полонених, тримали окремо від інших. Та з першого дня, хоч як жахали нас звірства фашистів, як виїдали очі дим крематорію, ми відчували й підтримку інших в'язнів: люди різних національностей поділилися з нами, щойно прибулими, знаними дорогою, своїми пайками.

Возили каміння, прягаючи у вози, носили те каміння з каміоломенем на собі. Але на безмовних рабів, якими хотіли нас бачити вороги, не перетворилися. В таборі діяла підпільна організація «Інтернаціональний комітет». Радянські офіцери Кузьма Карцев, Микола Потапов, Микола Симаків та інші стали ініціаторами підготовки збройного повстання. Наприкінці 1944 року в складі підпілля було 176 надійних бійців, причому 56 з них були радянськими військовополоненими. А загалом радянська підпільна організація об'єднувала сотні в'язнів.

7 квітня 1945 року фашисти спробували евакую-

вати табір, але зустріли відкритий організований опір. Все ж частину в'язнів вони вивезли силою. Тоді ми змушені були піти на хитрість: зробивши вигляд, що пристали на вимоги ворогів, рушили до ешелону. В дорозі було вирішено організувати втечу. У цьому нам допомогли чеські партизани. Той, хто лишився живим, вже 14 квітня потрапив у обійми радянських поїтів-визволителів.

«Бухенвальд» — це слово звучить для мільйонів, як набат. Воно символізує жахи війни і для мене, колишнього в'язня, і для моїх товаришів. 70 тисяч замордованих і спалених в печах крематорію — ось що таке Бухенвальд. І, віддаючи давши пам'яті їм, згадуючи про загинувших, ми не можемо не тривожитися сьогодні про те, що деінде на Заході піднімають голову неонацисти, що нагнітання воєнного психозу стає звичайним явищем у Західній Європі й за океаном. Саме тому я всім серцем підтримую мирні зовнішньополітичні ініціативи нашої держави. Згадуючи слова М. С. Горбачова під час виступу по радянському телебаченню 29 березня 1986 року, я ще раз повторюю: є у світі сила, яка вбереже світ від ядерного безумства, від самознищення. Ця сила — наш народ, наша соціалістична держава, керована партією комуністів. З нами — наші друзі із країн соціалістичної співдружності, з нами все прогресивне людство.

Я. ТАДЕУШ,
колишній в'язень Бухенвальда.

м. Кіровоград.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

— Але ж сьогодні вас із В. Ворошиловим уже

лають...

— Знаю...

— Поясніть це тим, що будь-яка неординарність завжди сприймається неоднозначно?

— Ви уже відповіли. Тільки так. Популярність теж неоднозначна.

— Але ж популярність — не самоціль?

— Звичайно. «Що? Де? Коли?» — наш варіант масової культури...

— Стоп! Давайте на цьому закінчимо нашу словесну розминку і поговоримо предметно. Проблеми дозвілля молоді, її захоплення, ідеали, виховання смаків завжди актуальні для молодіжної преси. Поговоримо про виховну функцію телебачення?

Мій співбесідник, один із членів телевізійного нубу анатомії, володар призу «Кришталевий сова» Муралі Латипов.

ЧИ ВСЕ ЗНАЮТЬ ЗНАТОКИ?

— АШЕ телебачення сьогодні щодня збирає мільйонну аудиторію, поступово «перетягує» потенційних відвідувачів театрів, кінотеатрів, концертних залів і навіть стадіонів (деякі болісники віддають перевагу футболу по телевізору, бо на стадіоні, бачте, не показують повторів цікавих моментів гри...). Та ось парадокс: проводячи біля телеэкрану весь свій вільний час, частенько й лаємо його: не так, не те...

— Ви теж?

— Дивлюсь тільки улюблені передачі, на все підряд немає часу.

— «Що? Де? Коли?» належить до цих, улюблених?

— А ви як думали!

— Припускала... Я теж люблю і майже не пропускаю цю передачу. Сьогодні вона одна з найулюбленіших у наших телеглядачів, у молоді.

— Знаю.

КОР.: Отже, почнемо з вашого варіанту масової культури. Я не уточнюю ваш це особистий варіант, режисера, чи усього клубу. Зрештою, ви представляєте колектив однодумців...

Н. ЛАТИПОВ: Про однодумців пізніше. Ви ще застали «телегру» КВБ-ніа? Пам'ятаєте, зійшовши з телеэкрану, вони, як епідемія, охопили всю країну? Тоді не було, мабуть, жодного молодіжного колективу (студентського, шкільного), який би не «перехворів» ним. Це, безумовно, був позитивний момент і це теж варіант масової культури. Проте, з часом ідеал молоді людини змінюється, і якщо тоді і телевізійний (і всі інші) клуб веселих і винахідливих пропагував одного кумира — «мітлівого, дотепного, винахідливого, то сьогодні кумир у молоді інший.

КОР.: Ділова людина?

Н. ЛАТИПОВ: Ділова? Мабуть. Я б сказав не просто ділова. Розумна, всебічно розвинена, начитана людина — ось кумир молоді сьогодні. Ви згодні зі мною, що саме такий зразок для наслідування обирають сьогодні молоді люди? А наша передача якраз і пропагує ерудита, людину мислячу. Інтерес глядачів уже кілька років підтримує не супермен, а людина, що багато читає, має певний багаж знань і вміє ним користуватися. З самого початку режисер передачі Володимир Ворошилов розраховував на

копіювання. І, справді, клуби «Що? Де? Коли?» стали з'являтися всюди. Вікторина, гра, клуб — форми різні. Але принцип покладає один — методологія відповіді включає знання і вміння ними користуватися. Насичення інформацією. Дух суперництва. Таке дозволило змістовніше і цікавіше будь-якої дискусії. У Москві існує свій клуб «Що? Де? Коли?». Не менш популярний, ніж телевізійний. Ми теж ходимо туди пограти. Я, правда, останнім часом рідше (ніколи!), а ось мій молодший брат Нурахмет, який недавно дебютував у нашій телепередачі, грає там постійно. Ми з ним були в гостях і в клубі «Що? Де? Коли?» у себе у Фергані. Проводили там гру. Дуже сподобався нам клуб моряків-знатоків у Ново-російську. Гра збирає не тільки гравців, а й численних болісників. Причому, болісників активних, ефект присутності яких ще виразніший, ніж у телебаченні. Просто радус, що запропонована нами форма дозволила так вдало трансформувалася, і якщо навіть телепередачу «Що? Де? Коли?» припинять завтра своє існування, певен, що на місцях вона ще житиме довго і цікаво.

КОР.: Є такі неутішні прогнози, що популярна передача завтра може зникнути з телепрограми? Зрозуміло, що це об'єктивна закономірність — будь-яка найцікавіша форма вичерпується, і вже сьогодні лютують критичні стріли на адресу авторів передачі. Але не віряться, що це початок кінця...

Н. ЛАТИПОВ: Ворошилов цього просто не допустить! Наша передача не повторить долі телевізійних КВБ. Якщо вона й перестане існувати, то ще тоді, коли глядачі з нетерпінням чекатимуть наступного випуску... Автори передачі, як і справжні спортсмени, я певен, зійдуть з екрана нехай і раніше строку, але без програву... Хоча сюжетна частина, безумовно, вичерпана — були різні варіанти рахунків, різні експерименти, мінялися правила, команди. З моменту існування передачі ми отримали півтора мільйона запитань. Але ось проблема — останнім часом ми одержуємо все менше цікавих. Спрацював стереотип: глядачі надсилають запитання на зразок того, що вже прозвучало. Варто було комусь прислати «резове» запитання (тобто за ознаками визначити, що за предмет), як нас засипали бандеролями і посилками. Одного тільки цукру-нова-

ту з Узбекистану півтонни прислали (жартую, запитання)...

КОР.: Муралі, одразу скажу, що мені особисто і не хочеться знати «нухто» вашої передачі. Ми всі знаємо, як знімається кіно, але коли дивимось фільм, сприймаємо його як момент життя. А тут — документальне кіно... Проте багатьох цікавить, скажімо, знаєте ви запитання на момент запису, чи ні?

Н. ЛАТИПОВ: Іх знає режисер Володимир Ворошилов. Добре вивчивши потенційні можливості кожної шістки, усіх знатоків, він знає, які запитання беруться з коду, а які не беруться. І підкладає їх нам на свій розсуд... Ворошилов ще на початку задумав нашу передачу як документальний спектакль. Люди, поставлені в екстремальні умови, грають самих себе. Інколи він і сам не може передбачити наперед хід гри. Скажімо, кладе нам тільки ті запитання, що не беруться. А ми їх беремо! Гра складається на наших очах. І на наших теж. Цікаво всім.

КОР.: А до гри знатоки готуються?

Н. ЛАТИПОВ: Більшість і я теж приходимо у студію зі свіжою головою. Не прагнемо все знати (це й неможливо), головне, уміти мислити.

КОР.: Режисер у вас сам і генератор ідей, і органі-

затор, і ініціатор, чи присутня колективна творчість?

Н. ЛАТИПОВ: Я обіцяю вас перекопати, що ми колектив однодумців. Це справді так. І часто ідеї народжуються спільно. В

раючи команду, він ставить перед нами одні і ті ж запитання, вивчає методологію нашого мислення. Я відповіла і потрапив у команду.

КОР.: Цікаво, які запитання.

Н. ЛАТИПОВ: Починали розминкою, розминкою й закінчимо? Будь-ласка. Ось запитання розраховане на ерудицію, хоча його можна «вирахувати» хоча б підказкою: це запитання для чоловіків.

КОР.: Про футбол?

Н. ЛАТИПОВ: Тільки жінка знає, що для справжніх мужиків все-таки на першому місці стоїть футбол, а потім уже прекрасна половина! На жаль, чоловіків підказка збиває з пантелику, і вони думають, що треба назвати жіноче ім'я. А запитання таке: «У одній екзотичній країні одна людина видала книгу і назвала її своїм ім'ям. Завдяки цій книзі півкраїни вчилися читати. Про кого мова?». Звісно — Пеле. Друге запитання на спостережливість. У 20—30-ті роки у спеку корови часто заходили на залізничне полотно. Через це нерідко зупинялись поїзди. Чому цього немає зараз? Відповідь така: сьогодні шпали на залізницях, як правило, залізобетонні. А коли були дерев'яні, та ще змазані креазотом (специфічний запах!), таварина алягалася на них, ратуєчись від надтоїдливих комах. Як бачите, треба вирахувати одну деталь (або знати її напам'ять) і далі клубок розпутати неважко. Не треба бути поліглотом, всезнайкою...

КОР.: Спасибі, Муралі, і за коротку гру, і за інтерв'ю.

Н. ЛАТИПОВ: До зустрічі на екрані. Тільки що ми знімали у серії передачі (квітень, травень, червень). Цікаво, по-моєму. До зустрічі.

Бесіду велел. ЯРМОЛЕНКО.
Москва — Кіровоград.

Квітневі Брості

Завтра — традиційний обласний День поезії. Свято красного слова крокуватиме містами і селами Кіровоградщини. Поезії, присвячені рідній землі, трудовим будням, партії Леніна і комсомолу, лунатимуть перед багатотисячною аудиторією колгоспників, робітників, учнів і студентів.

Сьогодні ми надаємо слово кіровоградським поетам. Квітневі брості їхніх рядків надійшли до редакції з різних куточків нашої області. Їхні творці — люди найрізноманітніших професій. Але всіх їх поєднує поезія. Тож пропонуємо нашим читачам відвідати ескердний вернісаж поетичного слова.

Невичерне джерело «Слова».
На знімку: гравюра Г. В. Янутовича із серії
«Слово о полку Ігоревім» — «Плач Ярославни».
Фотохроніка ТАРС.

Колискова

В куточках вуст — ціла скорбота,
час голубом на скронях стих.
Ще бадьориться, хоч робота
все більше любить молодих.
І лиш, як темін пелехата
почне падворі ворожити,
навшпиньках йде бабуся в хату,
де стільки літ вже — її душі.
Несмодна, одностайна лава,
Кашкет, мов клятва, на стіні
І ордені — усі три «Слави»
в простій шкатулці на вікні.
Вже й місяць стеженьку веселу
з-за лісу лагідно пряде.
А чорна ніч не йде в оселю,
йде замість неї — чорний день...
І вкотре! В пам'яті осколка
трагічний пошесті ожива
І материнську колискову
над первісточком обрива...
А день сміється колосково.
Хоч і тривожно на землі,
Я вірю: пісню колискову
Несе майбутнє на крилі.

Антоніна КОРІНЬ, бібліотекар.

м. Кіровоград.

Я на травневій переправі
Дивлюсь у літо у своє,
Де косить червень стиглі трави,
І сонце в росах виграв.
Уже б іти, іти, тікати...
Чому ж не йду? Чому стою?
На переправі наздогнати
Змогла ти весноньку мою,
Твої заабливі оченята
Із ліку збили роки, дні.
До літа близько — пахне м'ята.
Та ти тримаєш у весні.

Володимир ВАКУЛИЧ, журналіст.

м. Кіровоград.

13 КВІТНЯ — обласний день поезії

Монтажники на волейбольному майданчику

Волейболісти — свої хлопці.
Пуд солі з'їли. Чи ж дива,
Що сіль — на спині, на сорочці,
Що сіль із потом виплива.

Хвилина, друга, третя, п'ята.
М'яч не торкається землі.
Лови скоріш, тримайся, хлоп'ята!
Команда — справжній моноліт.

Відбій. Спочинок перекурний.
Мовчанка, звісно, до пори.

Зійшла команда на котурни —
Перемогла!
Перемогли...

А завтра знов: монтаж-робота
І спільні згуки з верхотур...
Стоп! Коли схибнує — з бригади
хтось там,
Мов м'яч, підкопить на льоту.

Володимир ВАСИЛЕВСЬКИЙ, робітник.
смт Добровеличківка.

Біля обеліска

Як пахнуть квіти! Їх багато,
Зіткали килим біля піг
У невідомого солдата,
Що цій землі життя зберіг.
Любісток пахне, пахнуть кани...
І серед запахів п'яних

Рідне

Все важче й важче забувати,
Де б я не їздив, не ходив,
Отой садок, що біля хати
В школярські весни посадив.
Все важче й важче повертати
Дороги долі на стежки,
Де ждали в гості батько й мати
Мої окрилені роки...

Тут відчують ветерани,
Як порох пахне біля них,
Той, що внісши із бою...
Хоч вже пройшло й багато літ —
Та важко грізною війною
В лишні їм дихає граніт.

Анатолій КУРГАНСЬКИЙ, вчитель.
м. Кіровоград.

А все ж, коли путі далекі
Зійдуться в батьківським дворі,
Мені так дихається легко
І димами з рідних димарів,
А все ж ніколи не розвіють
Вітри мій сум за тим селом,
Де материнські ружі квітнуть
Під рідним сонячним вікном.

Михайло РОДИНЧЕНКО, вихователь.
с. Олександрівка,
Долинський район.

ОДА ПАРТІЇ

Пам'ята,
Обертасешся а дати знаменні.
Партіє!
На півнеба — червоні знамена.
Пам'ята,
Твої сходи ведуть в незабутнє.
Партіє!
Ти ведеш нас у світле майбутнє.
Партіє!
Шість букв, шість вогнених величких зірниць.
(А сляво від них ниже морок і ніч).
Партіє!
Шість букв, шість бездонних і чистих джерел.
(Від Леніна мрія початок бере).
Партіє!
Шість букв, ніби пальці міцної руки.
(Наш дух не зламають ні герць, ні роки).
Партіє!
Шість букв, шість незгасних і вічних свідач.
(Безсмертям карбований крок Ілліча).
Партіє!
Шість букв, шестигранник — суворий алмаз.
(Об нього шліфуються поступ і час).
Партіє!
Тобі, найгуманнішій і величавій,
Слава!
Несхитній у дружбі — могутньому сплаві,
Слава!
Тобі, котра людству надією стала,
Слава!
Слава!
Слава!!!
Співаю Дніпром сивохвилим і полем я
Тебе, наша Партіє, в буднях стрімких.
Ми всі у тобі —
як іскрини у полум'ї.
Ти вся в нас —
як полум'я в іскрах палких.

Валерій ГОНЧАРЕНКО,
член Спілки письменників СРСР.

Весняне поле

Я так люблю весною вийти в поле.
Коли заучить пробудження струна.
Яка чудова далечина навколо!
Як манить простором вона!
Іду все далі.
Не спинюсь, не стану,
Не чую втоми, ширшає мій крок.
Спішу до польового стану,
Де в'ється тихо голубий димок.
Напевно, хлопці сіли спочивати.
О, з ними є про що поговорити!
Опори-щогли, як бійці на чатах,
Стоять вартують степову блакить.
Десять прогрімів дальної автостради,
Об лісосмузі вдарилась луна.
Іду та йду,
В душі і світло й радість.
Весни симфонія луна.
Я так люблю весною вийти в поле!
Яка ж краса!
О земле молода!
Усе, що бачу й чую я докола,
Для мене — щасна музика труда.

Наум ДОБРИН, журналіст.

м. Кіровоград.

На Піскарьовці

Автор цих рядків пережив блокаду Ленінграда. На його очах горіли героїчні і трагічні сторони блокади. Тоді Коєтнику було всього десять років.
На Піскарьовському кладовищі поховані його рідні...

Тут оселилась тиша назавжди.
І лиш пливе над цим печальним полем
Уроча музика й дерева шелестять
Лалатим листям...
На Піскарьовці — тиша.
Впізголоса тут люди розмовляють.
Ні, тут вони здебільшого мовчать,
Віддавшись в бран чуттям глибоним,
З яких лиш спомин вирива.
Говорить тут історія сама.
...Стоїть в зажурі вічна Мати
Над доньками своїми і синами,
Що полягли за світлу Перемогу.
Тут очищаємось думками
І слухаємо спогади страшні.
І тут свою даємо клятву,
Що будем гідним і довічним
Продовженням блокадних лєнінградців.
...Ми прагнемо зробити для Вітчизни
Все, що вони не астигли доробити.
Ми знаємо: герої не вмирають.
Вони живуть і кличуть жити нас!

с. Солгутаєв,
Гайворонський район.

Кость ЛЕСЬЕВ, учитель.

Біла троянда, листя зелене,
Ніс ти цю квітку тільки для мене.
Знала, не знала, а здогадалась.
Серце притихло — захвилювалось.
Біла троянда, листя прозоре.
Небо засіяло росами зорі.
Тихо займалась, ми німували.
Білі пелюстки на землю впали.
Та підняла я зоряну квітку.
Я пам'ятаю: було це олітку.
А восени розцвілося весілля...
Знову — троянди... пахощі зілля...

Юлія КРАВЧЕНКО, студентка.

с. Капітанівка,
Новомиргородський район.

На Байкале

Усталый день сойдет с небес,
И ночь придет тревожным сном.
Застынет поседевший лес
В каком-то танце неземном.
Мерцает мирно Млечный путь,
Дрожит последний огонек.
Ты так хотела отдохнуть
От вечных мыслей и трезог.
Усни от грохота машин.
Весь мир упрямь в ладонь.
И буду я сидеть один
И ветками кормить огонь.
А завтра снова заснут
И засигналят поезда.
И, вспоминая городской уют,
Ты вновь запросишься туда.

Сергей КОРИЧЕВ, курсант КВЛУГА.

г. Кіровоград.

ЛИСТ У НОМЕР

МЕЛОДІЯ
З КОНВЕРТА

Буває, що хочеш слухати якусь пісню, та не виходить — ніде купити пластинку. Чи не можна б ви підказати адреси студій, де можна замовити, те, що подобається?

А. КОВТАНЮК,
учень Заваллівської
школи-інтернату.
Гайворонський район.

У кожному поштовому відділенні повинні бути каталоги. Посилатиму «Грамплатівки» та спеці-

альні бланки. Треба вибрати в каталозі потрібне, заповнити бланк і відіслати за адресою: 143360, г. Ап-релєвка Московской області, ул. Ленина, 4, база Пособлторга. Гроші за диск оплачуються на пошті при одержанні посилки.

Можна замовити записи пісень на гнучкі платівки і в Кіровоградській студії звукозапису. Для цього слід за адресою 316050, м. Кіровоград, вул. Гоголя, 85, студія звукозапису надіслати звичайний лист, де перелічити замовлені пісні. Не забудьте чітко вказати зворотню адресу. Оплата проводиться так само — коли «звуковий лист» надійде на пошту.

НАДІПКА виростала в багатодітній сім'ї, де в пошани були поетичне слово й народна пісня. Співали батько й мати. Російські й українські, веселі жартівливі та сумні журливі пісні любила бабуся Галина Федорівна Петровська. А дівчинка, затамувавши подих, слухала. Голос бабусі чарував її, маленьку, будив дитячу уяву, і дівчинці теж хотілось співати. Коли підросла, стала підтягувати матері, батькові. Так утворився їх сімейний ансамбль.

У школі співала разом зі старшою сестрою. Жодне свято не проходило без їх участі. На шкільній лінійці їм виносили подяки за активну участь у художній самодіяльності. Сестри Бархоти після закінчення восьмирічки вирішили вступити в культосвітнє училище. Першою спробувала старша і не вступила. Надійку це не стримало, і її чекав успіх.

У Миколаївському культосвітньому училищі з азів почала вчитися музики. Оволоділа акордеоном, фортепіано. Закінчивши народно-хорове відділення, повернулася додому і

тут, у колгоспі імені Шевченка, створила хор. Учасники — механізатори і доярки, вчителі і шофери. З'явився у сільському клубі хор-панка, жіночий вокальний ансамбль «Вишивальниці». Надію Мико-

культури. Тоді доводиться й прохати, й переконувати. Бо часто причиною того, що молодь залишає село, є незадовільна робота сільського клубу чи будинку культури. Якби всі голови колгоспів розуміли

рує Н. М. Бархота, нагороджено Дипломом Спілки художників СРСР, Спілки письменників СРСР, Спілки композиторів СРСР, Спілки журналістів СРСР «За краще втілення» самодіяльну художню творчість теми праці радянського робітничого класу і колгоспного селянства, а хорівний колектив колгоспу імені Шевченка — дипломом газети «Красная звезда» «За краще втілення військово-патріотичної теми в самодіяльній творчості».

У будинку культури я застала Надію за розучуванням нової пісні. Потім вона захоплено розповідала про недавній концерт, виступ агітбригади, зведеної музично-хореографічною композицією на ВДНГ в Києві, яку виконували учасники художньої самодіяльності сільських будинків культури і клубів сіл Петрокорівки, Рибчиного, Спільного і Новгородки, поділялась планами. І подумалося мені: «Як добре, коли людина знаходить своє покликання і вміє йому служити...»

А. РИБАН,
сміт Новгородка.

...І хору свого
не залишила

лаївну Бархоту запросили працювати методистом по хору в районному будинку культури.

Тепер вона надає методичну допомогу працівникам сільських клубів і будинків культури, керівникам хорів і гуртків художньої самодіяльності. Та ще керує хором працівників райлікарні. І хор колгоспу імені Шевченка не залишила! Турбот у комсомолки Надії Бархоти вистачає:

— У деяких селах голови колгоспів і слухати не хочуть, що їхньої допомогти потребують заклади

це і надавали потрібну допомогу сільським клубам, як це роблять Ю. С. Білан з колгоспу імені Шевченка, В. М. Павленко з колгоспу імені Мічуріна, А. В. Неопратний з колгоспу «Іскра», то й у нас би менше було невирішених проблем, і молодь охочіше залишалась у селі. Правління цих колгоспів давно потурбувались, щоб у сільських будинках культури були костюми для учасників художньої самодіяльності, музичні інструменти. Людям весело тут житисься.

Хор райлікарні, яким ке-

КАЛЕЙДОСКОП «ДИСК-ЗАЛУ»

Білоруська комсомольська газета «Знамя юности» провела опитування читачів на кращий диск фірми «Мелодія». Симпатії любителів музики розподі-

лилися в такій послідовності: 1) «Ступени» (О. Баринін і Д. Тухманов), 2) «Диалог» (Р. Паулс і В. Леонтьєв), 3) гігант Тото Кутуньо, 4) «Алла Пугачева в

Стокгольме», 5) «Повість в мечту» (Ю. Антонов).

З найкращих учасників групи «Круиз» сиділа група «ЗВМ». Незвичайне її технічне оснащення — всього три інструменти: ритм-бокс, гітарний синтезатор з ритм-комп'ютером та бас-гітара. Додатковий

«інструмент» — яскраво виражений вокал. У колективі нема ні художнього, ні музичного керівника: усі композиції «ЗВМ» результати колективної творчості. Тексти для пісень групи пишуть поети Маргарита Пушкіна, Михайло Танич, Ігор Шафєран.

У Кіровоградському інституті сільгоспмашинобудування є власний телецентр, який дає змогу демонструвати навчальні телефільми, діафільми, а також передавати музичні програми на три гуртожитки по три години в день.
На знімку: звукооператор комсомолки Ірина ДІДЕНКО.

Фото В. ГРИБА.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ
ПІСНЮ

Лаванда

Музика В. МАТЕЦКОГО
Стихи В. ШАБРОВА

В нашій жпзни все бываєт,
І под солнцем лёд не тает,
І теплом зима встречает.
Дождь идет в декабре,
Любит или нет — не знаем.
Мы порой в любовь играем,
Не судьба, говорим.

ПРИПЕВ:

Лаванда, ах! Горная лаванда,
Наших встреч с тобой синие цветы.
Лаванда, ах! Горная лаванда.

Сколько лет прошло,
Но помню я и ты

Лето нам тепло дарило.
Чайка пад волной парила,
Только нам луна светила
Нам двоим на земле.
Но куда ушло всё это,
Не было и нет ответа.
И теперь, как две планеты,
Мы с тобой далеки.

ПРИПЕВ. (2 р.).

Тісна дружба ось уже кілька років єднає робітників нашого заводу з учнями п'ятої міської школи. Були вони в нас на практиці, працювали добре. На свята — радують концертами. Всім запам'яталися, наприклад, «Українські вечорниці», розпорядниця яких між веселощами підносила глядачам пампушки з часником у старовинних макітрах.

А хореографічна композиція «Люди всіх планет», підготовлена учнями 10 «А» класу, зачарувала. На Землю під звуки космічної музики спускається корабель з інопланетянами. Це люди зі світу «металічних» звуків, різких рухів. Порівняно з ними земляни ніжні, пластичні. Мовою танцю були виражені передані перші неаппетитні кроки прищелці по незнайомій планеті, захоплення її природою, перші контакти з її жите-

ТВОРЧИСТЬ

На сцені — школярі

лями. І ось поступово встановлюється взаєморозуміння, знаходиться спільна мова, у рухах і на обличчях танцюристів відчувається взаємна радість від спілкування. І далі — сміток розставання і надія на нові зустрічі. Якщо можуть добре порозумітися люди з різних світів, то ті, що живуть на одній планеті, тим більше повинні це робити — так глядачі зрозуміли цей незвичайний танець. Ми вдячні школярам за творчість, за фантазію, за естетичну насолоду, яку вони нам подарували.

Н. РІЗНИЧУК,
майстер заводу скло-виробів.
м. Світловодськ.

Злата Прага... Казковим здається місто над тихою Влтавою. В 1947 році молодь світу зібралася тут на перший Всесвітній фестиваль молоді і студентів. Час був повоєнний, Європа тільки піднімалася з руїн.

Мир завойовано ціною небачених в історії жертв, але в кожному житті надія, що буде цей мир довгим і щасливим. Людству хотілося пісень!..

Серед учасників фестивалю був молодий радянський композитор Арно Бабаджанян. На фестивалі він став лауреатом, виконавши свої фортепіанні твори: «Прелюдия», «Вагаришпатський танець», «Токката», що яскраво відтворювали стихію вірменського національного мелосу. Ім'я А. Бабаджаняна

було відоме тоді лише вузькому колу спеціалістів та любителів «серйозної» музики. Всенародне визнання прийшло до композитора, коли він звернувся до жанру пісні. І віддаючи сьогодні шану ав-

вертається до масової і естрадної пісні, серед яких насамперед слід відзначити оригінальні ладоінтонаційні структури пісень «Дорогу сердцем молодым» (до речі, написаної спеціально для IV Все-

любви», «Лично известна»).

«По ночной Москве», «Разведенные мосты», «Воспоминание», «Позови меня», «Верни мне музыку» — ці пісні з їх теплою, щирою мелодійністю,

бу (якій чимало дісталось від критиків і яку, однак, не слід забувати, говорячи про прекрасну ліричну творчість композитора!) чи пісню «Благодарю тебя», створену (як і «Свадьба») на вірші Р. Рождественського, з яким Бабаджаняна зв'язувала міцна творча дружба. В різних кутках світу звучала пісня А. Бабаджаняна «Лучший город земли», овіяна чарами красуні-Москви.

І це одна пісня не забувається. Існує повір'я, що, коли падають зорі, треба загадати бажання, тоді воно обов'язково здійсниться. Пригадуєте: «Смотри, какое небо звездное, смотри, звезда летит, летит звезда. Хочу, чтоб зимы стали веснами,

хочу, чтоб было так, было всегда»...

Щоб так було завжди — музика, краса, любов... Якщо ваші душі розкриті для них, то бажання здійсниться. З вірою в це і творив свої ніжні мелодії Арно Бабаджанян.

В. ЛЕВОЧКО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Обком ЛКСМ України висловлює глибоке співчуття двічі Герою Радянського Союзу, льотчику-космонавту СРСР, членові ЦК ВЛКСМ Леоніду Івановичу Попову у зв'язку з тяжкою втраченою — передчасною смертю його матері

ТЕТЯНИ ОВСІВНИ.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

БК 00630.

Одеса 05 друк. арк.

Індена 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішньопартійного життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Зам. № 202. Тираж 83 700.

Газета виходить у південно-східній частині, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.